

Chương 08

Núi Hoang Gặp Quái Khách Thu Đồ Đệ
Huyền Cảnh Vọng Chuông Thần Truyền Võ Công

Nói về Miêu Lãnh lão ma, chẳng những toàn thân tuyệt kỹ mà nội ngoại công phu đều lên tới chỗ xuất thần nhập hóa, nhất là từ thuở bé được dì nhân truyền thụ, lớn lên lại học thêm công phu Du Già thuật, chỉ cần đối phương bị ma lực của hắn chiếm đoạt, tất hắn sai làm gì đều do tâm linh hắn sai xử không ai cưỡng lại nổi.

Vừa rồi Mai Hoa Kiếm Vi Lôi và Náo Hồ Văn Cung Thắng bị hắn mê hoặc tâm trí và cũng vì chúng bị ám ảnh bởi thần công Nhất Biến Hồn Tiêu (vừa thấy là mất hồn) nên không thể cưỡng lại lệnh hắn. Miêu Lãnh lão ma có thuật Nhiếp Hồn chẳng khác gì thôi miên đối phương nhưng thần khí của hắn còn cao hơn cả thuật thôi miên nữa.

Yến Lăng Vân là một người cố chấp về việc thiện, ý chí kiên cường thế mà vừa chạm mắt vào hai luồng nhãn lực của lão ma đầu lập tức lạnh run, tâm hồn mê man không thể tự chủ, chàng vội định tâm nghe lời lão chỉ thị trong lòng liền ghi nhớ, tay chân tự nhiên khởi động.

Bấy giờ đêm đã sâu lắm, xa nhìn chỉ thấy trấn Võ Hán xa tít mù nhấp nháy ánh đèn mọi nhà và gió lạnh thổi trên sông dưới bóng trăng vàng vạc còn chung quanh im lặng tịch mịch. Một già, một trẻ trên sườn núi Quy Sơn mãi mê truyền pháp môn cho nhau.

Không biết qua đã bao nhiêu thời gian. Chính đang lúc Yến Lăng Vân luyện tập thu nhận bản lãnh của Miêu Lãnh Khuyết, đột nhiên xa xa vọng lại một tiếng chuông rền chấn động, tâm thần chàng tỉnh lại. Đồng thời bên tai chàng nghe vo ve một âm thanh già lão:

- Pháp không có tà không có chính, tuyệt kỹ do lão ma kia truyền rất có hữu dụng, bây giờ ta hãy truyền cho người Chính Tâm Dưỡng Khí chế ngự ma ngôn bảo vệ chính đạo và khẩu quyết để người tự tập Âm Dương nhị khí trong thân người đây!

Lúc ấy tiểu thư sinh gặp phúc đến, tâm liền sáng, lập tức không động thanh sắc, cứ theo lời thụ giáo. Lại qua một thời gian dài nữa, chẳng biết vị cao nhân vô danh truyền lời kia là ai, mỗi lời đều là tâm pháp của Nho gia rất tinh vi ảo diệu mà rất giản

dị dễ thực hành, chính giống như trước đây chàng mơ hồ cảm thấy khi trên núi Đồ Sơn, nên bây giờ tiếp thu rất mau, lập tức thần khí hợp nhất không bị lão ma chế phục nữa.

Chàng hơi mở hé mắt nhìn Miêu Lãnh lão ma tựa hồ không hề hay biết chuyện gì. Điều đấy đủ thấy công lực của hắn không cao bằng cao nhân đang truyền âm cho chàng. Cuối cùng chàng nghe bên tai có tiếng nói rất nhỏ:

- Trẻ nhỏ dễ dạy, tương lai có duyên sẽ gặp nhau, đừng quên thiện căn, tự mình hãy cố lên!

Tiếp đó tịch nhiên không còn nghe gì nữa. Đồng thời Yến Lăng Vân thấy bản lãnh của lão rất thâm ảo lại thêm luyện được huyền công vô thượng chế ngự ma ngôn, định lực gia tăng vô kể, không còn gì có thể xâm phạm nổi chàng. Chàng ngờ người truyền âm chắc là ở bên cạnh, lập tức chàng mở mắt nhìn Miêu Lãnh lão ma mỉm cười.

- Tuyệt học của tôn giá quả nhiên phi phàm, được ân truyền thụ tiểu sinh mai này lập được thiện công sẽ ghi nhớ tôn giá, còn như đặt thân vào quý phái môn trường xin tha cho không dám.

Công lực của Miêu Lãnh Khuyết vốn có tên là Thanh Quang Nhiếp Hồn Đại Pháp, có khi dùng nhãn lực ám thị khiến đối phương hôn mê, có khi lại dùng âm thanh khiến đối phương bị mê hoặc. Cuối cùng nếu dùng cả hai phương pháp uy lực càng lớn, nhất là nếu không được chính tay hắn có môn giải cứu đặc thù, đối phương quyết không thể tự tỉnh lại được.

Lần này hắn quyết tâm thu đồ đệ, tiêu hao chân khí rất nhiều, dốc hết toàn lực thi triển để nhiếp hồn Yến Lăng Vân, không ngờ chưa giải mê hoặc, chàng đã đột nhiên mở lời trước, là việc xưa nay hắn chưa hề nghĩ tới. Hắn giật mình kinh ngạc một lúc lâu đưa hai ánh mắt như điện nhìn Yến Lăng Vân rồi bật ra một chuỗi cười ghê rợn kinh tâm động phách. Hiển nhiên hắn không thể nào tin được tình trạng trước mắt, lại thi triển toàn lực hy vọng sẽ được chứng thực. Nhưng mặc dù thế, Yến Lăng Vân vẫn an tường đứng thẳng thản nhiên như không hề thấy, không hề nghe, không bị tiếng cười ma quái nhiếp phục chút nào. Chàng còn gật đầu cười nói:

- Đại pháp Nhiếp Hồn tại hạ lãnh giáo đã xong cả, nếu quả đã hết rồi thì đêm lạnh núi hoang thế này, xin tha cho tội không thể ở lâu được.

Tình hình đến thế, nhất thời khiến lão ma đầu tâm nghi bất định, hắn đoán không ra tên tiểu thư sinh kia trong thân có loại khả năng kỳ dị gì mà có thể kháng cự được độc môn thần công của hắn? Nghe lời gần như từ biệt của chàng, hắn không đành lòng, lập tức tiếp lời hỏi:

- Tiểu tử ngươi thân sao rộng không thể, sự thực là môn hạ của ai mau mau nói thực, nếu không lão phu không thể dung tha.

Thực ra công lực của Yến Lăng Vân hiện thời, nếu nói là tuyệt chẳng có sư phụ, ai là người tin cho được? Chàng sức nhớ đến cao nhân vừa truyền ngôn tự nhiên lòng vô cùng ngưỡng phục, bất giác đưa mắt nhìn lên núi tùy miệng đáp:

- Tên tuổi gia sư, tại hạ chưa có dịp biết nhưng nói xa thì như góc trời, mà nói gần thì như trước mắt, vừa rồi tiếng chuông vọng tới, chẳng lẽ tôn giá không nghe gì sao?

Kỳ thực mấy lời của chàng là do cảm vì ân giải cứu của cao nhân truyền âm nhập mật truyền tuyệt học nên đáp mơ hồ vậy thôi, nhưng Miêu Lãnh Khuyết vừa nghe liền tỉnh ngộ theo cách khác, nghĩ bụng:

"Đúng rồi, vừa rồi có tiếng chuông rất kỳ lạ đã làm tâm thần ta chấn động, lúc ấy tưởng là tiếng chuông chùa trên núi Quy Sơn trong buổi tụng kinh văn khóa. Thì ra có người quấy phá ta."

Hắn cố suy nghĩ truy tìm trong thiên hạ võ lâm ai là người đạt được thần thông như thế, có thể ký tâm khí vào tiếng chuông truyền âm khắc định. Nhất thời không thể không nhớ tới một người, tâm lại càng kinh:

"Tám phần là kẻ khắc tinh đối đầu của ta nghe tin đã đến, ta phải cẩn thận mới được!"

Rồi đó hắn quát Yến Lăng Vân:

- Tiểu tử đừng giấu đầu lòi đuôi! Có lẽ ngươi ắt là môn nhân của Thiên Đô Tiên Khách Quy Nguyên Tử lão quỷ phải chăng? Cũng được, món nợ hôm nay tương lai sẽ tính, lão phu đi đây!

Hai tiếng "đi đây" vừa dứt, Yến Lăng Vân chỉ thấy hai mắt hơi hoa lên, thân ảnh lão ma đầu biến mất, quả là danh bất hư truyền. Bấy giờ đã tương đương nửa đêm, trăng sáng sao thưa. Hôm nay nhân họa được phúc, Yến Lăng Vân trong một đêm học được khá nhiều tuyệt học ít có, bất giác vừa kinh vừa mừng. Nhìn ra chung quanh, miệng chàng lẩm bẩm hy vọng cao nhân truyền âm hiện thân trở lại. Đồng thời nhớ lại Miêu Lãnh lão ma nhắc tới tên Thiên Đô Tiên Khách, chàng cũng khả nghi hoặc là người ấy giá lâm, càng thêm phần ngưỡng mộ khôn xiết.

Không ngờ chuyện trên đời thường không như ý muốn, chàng đứng đợi đã lâu vẫn chỉ thấy núi hoang lạnh lẽo u tịch nước sông chảy thao thao, chẳng những cao nhân không xuất hiện mà nửa dấu hiệu cũng không hề có. Do đó, chàng buồn bã lắc đầu

chuyển thân bước chậm tìm đường quay về nơi cư ngụ. Đương nhiên bây giờ đang là nửa đêm không thể tìm ra thuyền qua sông.

Chàng mới đi được khoảng hai ba dặm sắp tới bến sông. Đột nhiên có tiếng chuông vang lên "bong... bong" mấy tiếng thánh thót thâm trầm vọng lại. Tiếng chuông khiến tinh thần chàng phấn chấn, trong trức giác chàng phảng phất như nghe tiếng chuông có ẩn tiếng gọi của cao nhân truyền âm lúc nãy. Rồi đó phấn hứng càng lúc càng tăng, chàng xoay thân lần theo tiếng chuông đi về phía tây.

Bấy giờ đang là đêm, không ngại ai nhòm ngó, chàng triển khai thân ảnh vọt đi như ngôi sao xẹt chớp mắt đã hơn mười trượng. Xa trông trong cảnh mông lung, xa xa quả có một mái chùa dựa lưng vào núi nhìn xuống hồ cảnh trí cực thanh u. Nhân đó đủ cho chàng biết dự liệu không sai. Nhưng không dám đến gần vì đó chỉ là một ni am (chùa của sư nữ) trong ấy còn tiếng mõ tụng kinh lóc cóc bất tuyệt. Hiện thời có lẽ đã là canh năm, người tu hành đã sớm dậy tụng khóa kinh ban sớm. Nhưng lão nhân truyền âm là giọng nam sao lại ở trong ni am? Chàng lấy làm thất vọng nhưng lại không dám bỏ về.

Tức thì phi thân qua tường thấp, mượn bóng cây nội cỏ chàng lén vào bên trong. Bên trong phật đường đang có một vị nữ ni mặc áo nâu sồng ngồi trên tấm bồ đoàn đối diện tượng Phật miệng đọc kinh văn, bên cạnh quỳ một thiếu phụ áo xanh miệng không ngớt tụng đọc lẩm bảm phật hiệu. Ngoài ra không có một ai. Rõ ràng trong ấy tuyệt không có cao nhân nào.

Thật khéo đang lúc chàng dự định quay ra bỗng nghe thiếu phụ áo xanh u oán thở dài nói với nữ ni:

- Chuyện của Thất Sát Bang, lão nhân gia quả thật không quản gì tới ư?

Ba tiếng Thất Sát Bang này thực là kỳ quái! Nhất thời hấp dẫn Yến Lăng Vân đứng lại nghe lén tiếp phần dưới.

Chỉ thấy vị nữ ni kia dừng tiếng đọc kinh chuyển đầu nhìn thiếu phụ, đáp nhỏ:

- A di đà phật! Đó là điều quả báo cả!

Rồi lại lắc đầu:

- Sư phụ quy y cửa phật đã dứt sát nghiệp, huống gì thế lực Thất Sát Bang rất lớn lại có Bát Quái Giáo trợ lực tàn ngược, ta chỉ có hai sư đồ làm sao đủ sức?

Tiếp đó một mắt trừng lên mặt lạnh như băng nói thêm:

- Gần đây Từ hiền diệt tuy đã biết lỗi quay đầu, bỏ ác làm thiện mong làm một lương dân an phận không vào lầm nẻo tà, nào ngờ tối nay sẽ bị người ta giết thảm ở bãi

Anh Vũ! Tất cả đều là nhân quả tuần hoàn, gieo nhân ác tất gặt quả ác, báo oán trùng trùng bất tận, sư phụ nào có sức kéo trời! Tốt nhất là con hãy tung mấy quyển siêu kinh tịnh độ, còn như không tự biết tự lượng chắc là lao thân vào lửa, đến ta cũng không có cách nào che chở cho con được nữa!

Nghe khẩu khí ấy, phần lớn lão ni này là người trong giang hồ nhưng chỉ vì quá minh triết bảo thân không muốn dây vào chuyện người. Nhân vậy tâm chàng mấy động tự nghĩ:

"Ta lập chí hành hiệp, nay bản lãnh đã hơn người, sao đêm nay ta không đến bãi Anh Vũ thăm dò một phen có thể nào cứu được một người hối hận quay đầu về nẻo chánh, chẳng cũng là điều tốt đó sao?"

Lúc ấy thiếu phụ áo xanh bắt đầu tấm tức khóc, chàng biết chẳng có gì đáng nghe nữa.

Rồi đó chàng tung thân ra khỏi ni viện phi hành về đường cũ. Bấy giờ phương đông đã có ánh sáng, thân pháp chàng như gió cuốn, trong am không hề hay biết, không lâu chàng đã tìm đến bến sông thuê thuyền vượt sông về chỗ ngụ cư.

Kể ra phúc duyên Yến Lăng Vân quá thâm hậu, chỉ trong một đêm chàng đã qua mấy kỳ ngộ, chẳng những được truyền âm lão nhân truyền thụ cho chàng Chính Tâm Dưỡng Khí công phu là cái tuyệt thế vô thượng chính là tâm pháp cần thiết để quán thông Tam Âm Lục Dương, từ nay sự tu tập chàng đã có căn cứ chẳng khó gì thu hút phát diệu dụng nội công. Chuyện tối kỳ lạ là được Miêu Lãnh lão ma dùng tâm linh mật truyền bản lãnh, tuy chỉ trong vòng vài giờ nhưng đã in sâu vào óc chàng tùy tâm phát huy chẳng khác gì học tập đã lâu, thật quái lạ khó nói.

Khi về tới khách trọ ở Vũ Xương, chàng ăn qua loa cho chắc bụng rồi vào phòng đóng cửa điều tức hành công, cứ ôn lại các khẩu quyết luyện tập càng lúc càng kỳ quái tự lấy làm may mắn. Suốt ngày hôm đó chàng không ra khỏi cửa nỗ lực tu tập không ngừng.

oOo

Hãy nói tới Thất Sát Bang vốn là một tổ chức hắc đạo ở thượng nguồn sông Trường Giang, Tổng đà đặt tại bến sông, thủ lĩnh là bảy tên kết nghĩa với nhau xưng là Phong Đô Thất Sát, long đầu Bang chủ là Lịch Đông Dương hỗn danh Bích Nhãn Nhân Ma. Bọn chúng thiết lập phân đà ở khắp nơi, bên ngoài thì giao du với quan phủ để giả buôn bán đứng đắn nhưng bên trong ngầm cướp bóc tà dâm không có gì ác không làm.

Ở trấn Võ Hán có một vị võ sư có chút ít tên tuổi là Hoàn Giang Bạch Luyện Từ Phương bị chúng dụ dỗ mê hoặc thu nạp cho cai quản một phân đà ở bãi Anh Vũ. Bao nhiêu tài sản cướp bóc các miền và các tin tức trao đổi đều phải thông qua phân đà này, thế cho nên địa vị của họ Từ cũng hơi quan trọng.

Nhưng Từ Phương bản tính không phải là người quá ác, năm xưa chỉ vì lâm bước đường cùng nhất thời bị Thất Sát Bang mê hoặc nên lọt vào đường tà, nhất là có vợ tên Cam Ngọc Nương cũng là một danh môn võ nữ thiết tha với đạo nghĩa thà chết đói chứ không chịu làm đạo tặc đã nhiều lần khuyên bảo chồng không đạt kết quả, nàng phần nộ quy y cửa phật nhận Lam Nhân sư thái ở Bạch Long am làm sư phụ, ý muốn lấy lòng thành kính phật tiêu trừ tai nghiệt cho phu quân.

Quả nhiên gần một năm nay Hoàn Giang Bạch Luyện Từ Phương dần dần hối cải lỗi lầm chẳng những bản thân không dám làm điều ác, mà còn lợi dụng chức Phân đà chủ thường ngấm báo tin trước cho các người bị hại để họ lẩn tránh mong chuộc chút tội lỗi khi xưa. Cứ như vậy trong mấy tháng các cuộc đánh cướp tài vật của Thất Sát Bang đều thất bại liên tiếp.

Tất nhiên, nếu muốn người ta không biết trừ phi tự mình không làm, hành vi phản bội bang của họ Từ không lâu bị Tổng đà phát hiện. Ba ngày trước đây Phó Bang chủ Thất Sát Bang là Phong Đô Nhị Sát Hắc Tâm Điều Khách Quản Nhân Long thân xuất cao thủ Nội Tam Đường hơn mười ngàn người ngấm tới Võ Hán mời Bát Quái Giáo Hương chủ ở bản địa hợp lực tấn công bất ngờ bắt sống Hoàn Giang Bạch Luyện Từ Phương và tất cả tâm phúc thuộc hạ. Chúng định đêm nay sẽ khai hương đường theo bang quy mang họ Từ ra xử tử.

Tuy tình hình ấy là thuộc nội bộ Thất Sát Bang, người ngoài vô can, nhưng đối với Cam Ngọc Nương vợ chồng gắn bó, đâu có thể nào không bi thương. Huống gì nàng là người tình thâm nghĩa trọng, nên cố van nài xin sư phụ xuất diện cứu viện. Chỉ vì Lam Nhân sư thái tự biết mình không phải là đối thủ, thêm với tính tình bảo thủ, không muốn mang họa liên lụy tới bản môn Nga My nên cương quyết chối từ. Mặc cho đồ đệ kêu nài thống thiết, sư thái nhất nhất không chấp thuận.

Cam Ngọc Nương tuyệt vọng, tự quyết định một mình sẽ liều mạng cùng chết theo chồng. Suốt ngày đó nàng không động thanh sắc vẫn lễ phật tụng kinh như ngày thường. Đợi đến trời tối, vừa mới đầu canh nàng liền thu dọn giường chiếu lưng đeo thanh trường kiếm khi xưa vẫn sử dụng vượt qua thành.

Bấy giờ ánh trăng mờ lung, trừ những ánh đèn xa xa ở phía Hán Khẩu ra, là cả một vùng hoang vu tịch mịch. May Cam Ngọc Nương rất quen đường, nên dù tối tăm

nàng vẫn vượt sông tiến vào địa giới bãi Anh Vũ. Đi chưa được một dặm, đột nhiên cạnh đường vụt ra hai tên đại hán chặn đường hạ giọng quát:

- Nhị Đường gia chúng tôi đoán việc như thần, thừa sức biết xú nữ người sẽ qua đây. Khỏi nói nhiều, hãy hiểu biết một chút buông kiếm xuống về với phản đồ Từ Phương cùng xuống suối vàng làm phu thê với nhau.

Hiển nhiên Thất Sát Bang cất cổ tận gốc đã sớm lưu ý tới nàng. Trong cục diện thế này rõ ràng có van xin hay lý luận cũng là vô ích, nhân đó Cam Ngọc Nương lập tức trợn tròn hai mắt quát một tiếng giận dữ rút luôn trường kiếm định động thủ liều mạng. Chuyện xảy ra bất quá chỉ trong nháy mắt. Đang lúc nàng đang tiến thân tới vượt qua, bỗng thấy hai tên đại hán cùng một lúc song song ngã ngửa ra, rất lâu không thấy động đậy gì.

Thật là kỳ quái, tám phần là có người tương trợ ngầm nàng rồi. Lập tức Cam Ngọc Nương nghĩ tới sư phụ:

"Ân sư cuối cùng cũng vì sư đồ tình thâm. Thì ra ngoài mặt người cự tuyệt, thực sự làm sao người bỏ ta được?"

Vì thế đảm khí nàng thêm cao, tinh thần phấn chấn tung thân phi hành tới trước.

Nói thật không tin, nàng vượt qua năm nút chặn của Thất Sát Bang đều giống hệt như việc xảy ra vừa rồi, chỉ cần có người xuất hiện ngăn trở là lập tức bỗng không ngã vật xuống đất. Cam Ngọc Nương càng tin đó là do sư phụ làm, đầy lòng hưng phấn, nàng phóng nhanh tới Long Vương miếu là nơi đóng của Phân đà Thất Sát Bang. Tới cạnh hai, nàng đã tới nơi cũng vừa đúng lúc.

Cam Ngọc Nương phi thân lên một cành cây cao trước cửa Phân đà ẩn thân vào những cành lá rậm rạp nhìn vào trong. Chỉ thấy trong đại điện mờ mờ có một mặt không dưới trăm người tựa hồ vừa ăn uống xong, có bảy tám tên đại hán đang vội vàng xếp đặt lại bàn ghế, có lẽ để sửa soạn bố trí hương đường.

Qua khoảnh khắc, quần tặc đang im lặng bỗng nghe một tiếng quát:

- Cung thỉnh Phó Bang chủ tới trước đàn.

Từ sau điện đi ra một người mày rậm như kiếm hai mắt đầy lòng trắng, dưới cằm lơ thơ mấy cọng râu chuột, thân thể gầy gò khoác một áo hồ cừ mới nhìn giống như một thầy lang trong nha môn, lại giống như một lão tiểu quan già. Lão ngẩng đầu bước nhanh, theo sau là một trung niên thân thể cao lớn mặc áo nho sinh thái dương huyệt nhô cao dần, lão già gầy đi thẳng đến công án ngồi xuống.

Hiển nhiên lão già râu chuột ấy tất là đệ nhị lãnh tụ Thất Sát Bang, Hắc Tâm Điếu Khách Quân Nhân Long, lão vừa an vị diện sắc liền trầm giọng quát to:

- Hình đường ở đâu, không đem phản đồ ra xét xử?

Tiếp đó bên hành lang có mấy tiếng "vâng" lập tức nhiều phỉ đồ đao kiếm dẫn ra bảy tám người bị trói ra đứng một hàng dưới bậc thềm. Bấy giờ Cam Ngọc Nương đã nhận ra phu quân đứng trong số người ấy, hình dung tiêu tụy cúi đầu im lặng. Nhiệt huyết nàng sôi lên, nghiêng răng tìm cách hạ thủ.

[mất hai trang]

thiếu niên trẻ tuổi đơn thương độc mã, lập tức liền yên dạ ngồi yên bất động, cười âm hiểm:

- Trẻ con là môn hạ người nào, người có biết lão phu là ai không?

Trợn đôi mắt, lão quát:

- Tiểu tử người môn tẩu giang hồ cần biết vào quấy hương đường khác là có tội gì không?

Tiếp đó liền gọi thuộc hạ:

- Bắt tên tiểu tử ngu muội kia trị tội chung với phản đồ!

Giọng nói lão chói tai, mắt long lên ác độc không coi chằng vào đâu. Tuy lão như thế nhưng thiếu niên thư sinh vẫn đứng ngang nhiên không hề tỏ vẻ gì sợ, chằng mỉm cười ngang nhiên:

- Cầu tặc đại ngôn không biết thẹn, trong mắt thiếu gia đây đâu thềm để ý gì đến bọn Thất Sát Bang bọn bây? Cái gì hương đường với chẳng hương đường, hôm nay mọi sự ta quyết định giùm cho.

Đồng thời lúc ấy hai tên đại hán cầm quỹ đầu đao lướt tới định bắt chằng. Thân hình chằng vẫn đứng chỗ cũ chỉ hơi cuốn thân, tay áo phải phất tới đã chấn động địch thủ lùi bước không kịp. Chằng an nhiên như không có chuyện gì xảy ra quay lại nói với Hắc Tâm Điếu Khách:

- Muốn thử thì thử nhưng mấy tên ngu muội này sao đáng cho thiếu gia động thủ?

Hiển nhiên không là rỗng không xuất đầu, nhìn thân thủ của thiếu niên thư sinh bất phàm không thể là bọn bình thường. Lúc ấy Cam Ngọc Nương thấy có người ra tay

tương trợ tức thời khí thế hưng phấn và cũng hiểu ra những chuyện xảy ra dọc đường tất do người này làm ra. Rồi đó nàng phi thân vào trong miếu đi thẳng đến bên đỡ chồng dậy, ý muốn thừa cơ cứu thoát thân. Nhưng quần tặc ở đây đông đảo đâu dễ cho nàng đắc thủ. Và thiếu niên thư sinh kia cũng quay về nàng xưa tay:

- Từ đại tẩu xin đừng nóng vội, tôn phu sẽ an toàn, tiểu sinh bảo đảm điều ấy, đại tẩu cứ yên tâm.

Thái độ chàng rất thung dung giống như trong lòng đã tính toán sẵn, chẳng coi quần tặc vào đâu. Trong lúc Hắc Tâm Điều Khách Quần Nhân Long chưa kịp đáp, bỗng trong sảnh phi vọt ra một hắc hán tử thân thể to mập khôi ngô mắt lộ hung quang tiếng gầm như sấm:

- Tiểu bối ngươi có lẽ cũng là môn hạ Nga My, để Tái Phi Hùng Dư Mạnh ta thử xem xương đầu ngươi cứng tới đâu mà dám tới đây phóng tử? Tiếp chiêu!

Lập tức chân đạp Trung Cung di bộ Hồng Môn tay phải quay lên một vòng thành chưởng thế Tiêu Vân Tà Nguyệt đánh tới. Chưởng lực mười phần hùng hậu, tiếng gió rít lên mau lẹ vô tỷ, thực đáng sợ. Dù thế, chỉ thấy tiểu thư sinh không hoảng không loạn miệng cười lớn:

- Điều ấy hay lắm, tiểu sinh xin đùa với con gấu con này tí chơi.

Tùy tiếng chàng di hình hoán vị hai vai hơi động, liền phi đến sau lưng Dư Mạnh chỉ pháp như kiếm điểm thẳng tới Bách Lao huyết của đối phương, chẳng những xuất thủ chiêu pháp kỳ nguy mà còn lợi hại phi thường, nhất là thân hình giống như ma quỷ mau lẹ đến nỗi không ai nhìn rõ, tránh chiêu trả chiêu nhanh nhẹn cực độ.

Tái Phi Hùng Dư Mạnh đã dày kinh nghiệm đối địch chợt thấy sau gáy khác thường vội vàng xuất chiêu Hoàng Long Đại Chuyển Thân vọt ra mấy thước mới may thoát nguy. Nhưng chính vì vậy mà hắn càng sợ lập tức không dám khinh địch nữa, vội vàng triển khai bản lãnh thành danh, song chưởng đảo lộn, kinh lực toát ra bốn phương rít gió cuốn tới như cuồng phong bạo vũ tấn công đối phương. Bấy giờ trong điện hơn trăm con mắt đổ dồn về phía đấu trường. Nhất là Hắc Tâm Điều Khách Quần Nhân Long trong lòng cảm thấy thác dị, chẳng những lão nhận không ra, suy không thấu đối phương đến đây với ý gì. Điều duy nhất lão biết là đối phương võ công cực cao cường, Tái Phi Hùng quyết không phải là đối thủ. Lão đang định gọi thêm các cao thủ đến hợp lực bắt đối phương.

Chợt nghe thiếu niên thư sinh nọ lại cười to:

- Tái Phi Hùng Dư Mạnh làm ác đa đoan, tội bất dung thứ, hôm nay phải đền tội!

Ý nghĩ của lão chưa chuyển kịp, mắt đã thấy đơn chưởng đối phương giơ cao, lập tức Tái Phi Hùng rú lên thê thảm một tiếng văng qua một bên ngã xuống không gượng dậy nữa. Rõ ràng hắn đã bị ác báo. Kết quả ấy khiến nhất thời cả bọn quần tặc ồn ào hẳn lên chửi mắng như sắp xảy ra trận loạn đả. Hắc Tâm Điều Khách nổi sát cơ lập tức bật dậy như muốn động thân xuất thủ. Bấy giờ thiếu niên thư sinh tuyệt không chút sắc sợ ngang nhiên đứng thẳng.

Đồng thời một tên trung niên mặc áo nho sĩ đưa mắt ra hiệu cho Quản Nhân Long rồi đứng dậy lớn tiếng:

- Các vị tạm thời im lặng.

Tiếp đó hắn cung tay với thiếu niên thư sinh:

- Tại hạ Nữ Xung hiệu xưng Thông Thiên Chưởng. Như quả tại hạ đoán không sai, tôn giá là người chấn động giang hồ, gọi là quái thư sinh Yến Lăng Vân phải chăng?

Lời hắn vừa dứt, lập tức quần tặc im bật, ai nấy kinh dị. Thiếu niên thư sinh kia cũng không thềm trả lễ chỉ đưa mắt nhìn Nữ Xung hơi cười đáp:

- Nếu người đã nhận đoán không sai, hà tất phải hỏi?

Lông mày chàng giương lên mặt lạnh như tiền tiếp:

- Ngược lại hôm nay toàn bộ các người không thoát khỏi công đạo đâu!

Chàng không thừa nhận cũng không phủ nhận và thái độ không coi Nữ Xung vào đâu, khiến hắn nổi giận ngửa mặt cười dài:

- Giấu đầu lòi đuôi đâu phải là anh hùng! Tại hạ xin được lãnh giáo tuyệt học của tôn giá xem có đúng như lời đồn chăng?

Hắn nhảy ra khỏi chỗ bước xuống bậc thềm ôm quyền:

- Các hạ đến đây là khách, xin mời tiến chiêu.

Nói đến Thông Thiên Chưởng Nữ Xung cũng là một nhân vật có tên tuổi trong võ lâm, bản lãnh có nguồn gốc ở Nam Hải, nhất thân tuyệt học, nhất là nội công thâm hậu có thể dùng đơn chưởng chém vỡ đá và Thông Thiên Chưởng xuất thần nhập hóa hơn mười năm nay chưa hề gặp địch thủ. Chẳng những như thế, hắn còn là một người cực kỳ cuồng ngạo, hà huống hôm nay hắn đến đây vì muốn trợ uy cho bằng hữu lẽ nào giữa đám đông chúng mục hắn không giữ thể diện? Nhưng thiếu niên thư sinh không cần để ý, tiếp lời liền:

- Chúng ta thử xem càn tốt, xem chưởng đây.

Tiếng vừa dứt chuông liền phát xuất thủ ra chiêu Nhị Long Hỷ Châu một phiến chỉ ảnh điểm thẳng tới hai mắt Thông Thiên Chuông, chiêu thức mau như điện quang, vừa độc vừa hiểm cực lợi hại.

Đương nhiên Nữ Xung lúc này xem xét chiêu thế chàng đã lâu trong bụng tính sẵn bây giờ không dám sơ hốt, lập tức vận công lên hai tay, nạp khí vào Đan Điền tay tả ra chiêu Mãnh Hổ Tây Kiếm đỡ chiêu, chân bước chéo qua, tay phải ra chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh thế đi nghiêng đập xuống. Một chiêu mà hai thức, vừa thủ vừa công, chẳng những ổn định mà kinh phong như sóng lớn sức nặng ngàn cân quả nhiên danh bất hư truyền.

Hai người vừa giao thủ vừa thi triển toàn bộ sức lực, chỉ thấy bốn chuông tung hoành, nhân ảnh đan chéo như sao bay gió chạy, căn bản không thể phân biệt ai là ai nữa. Một người chuông thế như sơn, sức trầm uy mãnh, một người thân như gió nhẹ khi phiêu hốt tuyệt mỹ, chỉ trong thoáng chốc đã giao hoán hơn mười chiêu mà chưa phân thắng bại khiến Cam Ngọc Nương càng thêm hoảng hốt.

Ngay lúc ấy, Hắc Tâm Điếu Khách Quần Nhân Long chợt nổi ác niệm, tự nghĩ thiếu niên thư sinh kia không thể phân thân ra làm hai được. Lập tức lão vẩy tay ra hiệu cho đồng đảng:

- Các người chưa xử tử phản đồ còn đợi đến bao giờ?

Bọn quái tặc rút đao kiếm xông tới phía Hoành Giang Bạch Luyện chém tới, bọn khác nhào tới bắt sống Cam Ngọc Nương. Thiếu niên thư sinh kia tuy đang ác đấu nhưng vẫn nhìn thấy tình hình ấy, chàng tức giận hai mắt như muốn bật máu, nhưng Thông Thiên Chuông Nữ Xung lúc ấy càng bám chặt lấy chàng không cho chàng có dịp rảnh tay. Thêm vào đó Quần Nhân Long cũng đã bước ra chuẩn bị tham chiến.

Nhất thời nguy cấp, cái chết đã kề cổ Từ Phương, không ngờ chính đang lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy bỗng có một tiếng quát lạnh lạnh:

- Dừng tay!

Âm điệu tiếng quát như có ma lực khiến ai nấy đều run lên, nhất là những tên công lực kém lập tức hôn mê liền. Hai đấu thủ Thông Thiên Chuông Nữ Xung và thiếu niên thư sinh cũng vội thu chuông nhảy ra ngoài vòng chiến. Trên mấy bậc thềm, không biết từ bao giờ xuất hiện một thiếu niên thư sinh nữa dung mạo tuấn tú quét mắt nhìn chung quanh.

- o O o -